

31991L0629

11.12.1991

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 340/28

DYREKTYWA RADY
z dnia 19 listopada 1991 r.
ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt

(91/629/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

wszystkie Państwa Członkowskie ratyfikowały Europejską Konwencję o ochronie zwierząt hodowanych dla celów gospodarskich; Wspólnota również zatwierdziła powyższą Konwencję na mocy decyzji 78/923/EWG ⁽⁴⁾ oraz złożyła swój dokument do zatwierdzenia;

Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 20 lutego 1987 r. w sprawie polityki dotyczącej warunków utrzymania zwierząt ⁽⁵⁾ wezwał Komisję do złożenia wniosków w sprawie minimalnych norm intensywnej hodowli cieląt rzeźnych;

cielęta, będąc żywymi zwierzętami, znajdują się na wykazie produktów wymienionych w załączniku II do Traktatu;

hodowla cieląt jest nieodłączną częścią rolnictwa; stanowi źródło dochodu części ludności rolniczej;

różnice, które mogą zakłócać warunki konkurencji, stoją w konflikcie ze sprawnym funkcjonowaniem organizacji wspólnego rynku cielętami i produktami z cielęciny;

zachodzi potrzeba ustanowienia wspólnych minimalnych norm ochrony hodowlanych cieląt lub cieląt przeznaczonych na tuczenie w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju produkcji;

konieczne jest informowanie służb urzędowych, producentów, konsumentów oraz innych stron o postępach w tej dziedzinie; w związku z powyższym Komisja powinna, w oparciu o raport Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, prowadzić intensywne badania naukowe w celu wypracowania najbardziej wydajnych systemów hodowlanych z punktu widzenia warunków

utrzymania cieląt; należy wprowadzić stosowne przepisy na okres przejściowy w celu umożliwienia Komisji pomyślnego wykonania powyższego zadania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne normy ochrony cieląt, ograniczone do hodowli oraz tuczenia.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „cielę” oznacza bydło do sześciu miesięcy życia;
- 2) „właściwy organ” oznacza właściwy organ określony w art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG ⁽⁶⁾.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby od dnia 1 stycznia 1994 r. oraz na okres przejściowy czterech lat wszystkie gospodarstwa nowo zbudowane lub przebudowane i/lub wykorzystywane po raz pierwszy po tym dniu spełniały co najmniej następujące wymagania:

- w przypadku kiedy cielęta są trzymane w grupach, powinny mieć one wystarczającą powierzchnię podłogową, by nie napotykając przeszkód, mogły się obracać oraz kłaść, nie mniejszą niż 1,5 m² dla każdego cielęcia o masie ciała 150 kg,
- w przypadku kiedy cielęta są trzymane w indywidualnych boksach lub przywiązane w przegrodach, boksy lub przegrody powinny posiadać perforowane ściany, a ich szerokość powinna być nie mniejsza niż 90 cm z tolerancją do 10 % lub 0,80 raza wysokości w kłębie.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do gospodarstw z ilością cieląt mniejszą niż sześć.

⁽¹⁾ Dz.U. C 214 z 21.8.1989, str. 28.⁽²⁾ Dz.U. C 113 z 7.5.1990, str. 180.⁽³⁾ Dz.U. C 62 z 12.3.1990, str. 37.⁽⁴⁾ Dz.U. L 323 z 17.11.1978, str. 12.⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 z 23.3.1987, str. 185.⁽⁶⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56).

3. Szczególne warunki mogą zostać zastosowane do:
- cieląt, których zdrowie lub zachowanie wymaga ich odizolowania od grupy w celu zapewnienia im stosownego leczenia,
 - zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunków bydła, o których mowa w dyrektywie 77/504/EWG ⁽¹⁾,
 - cieląt trzymanyh wraz z ich matkami w celu karmienia,
 - cieląt trzymanyh w zagrodach luzem.
4. Okres wykorzystania instalacji zbudowanyh
- przed dniem 1 stycznia 1994 r., które nie spełniają wymogów ust. 1, powinien być określony przez właściwy organ w świetle wyników kontroli, o których mowa w art. 7 ust. 1, oraz w żadnych okolicznościach nie powinien wykroczać poza dzień 31 grudnia 2003 r.,
 - w czasie trwania okresu przejściowego, zgodnie z ust. 1, w żadnych okolicznościach nie powinien wykroczać poza dzień 31 grudnia 2007 r., o ile z tą datą nie są one zgodne z wymogami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby warunki hodowli cieląt były zgodne z ogólnymi przepisami ustanowionymi w Załączniku.

2. Ponadto, przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, Komisja, we współpracy z Państwami Członkowskimi, wyda zalecenie określające wszelkie minimalne normy ochrony cieląt uzupełniające normy zawarte w Załączniku.

Artykuł 5

Przepisy Załącznika mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10 w celu uwzględnienia postępu naukowego.

Artykuł 6

Nie później niż do dnia 1 października 1997 r. Komisja przedstawi Radzie raport, przygotowany na podstawie opinii otrzymanych z Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, na temat systemu(-ów) intensywnego hodowania, które są zgodne z wymogami dotyczącymi warunków utrzymania cieląt z punktu widzenia patologicznego, zootechnicznego, fizjologicznego i behawioralnego, jak również na temat społeczno-ekonomicznych wpływów różnych systemów, wraz z jej wnioskami dotyczącymi ustaleń z raportu.

W odniesieniu do powyższych wniosków Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów, nie później niż w ciągu trzech miesięcy od ich przedłożenia.

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że kontrole zostaną przeprowadzone przez właściwy organ w celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy i Załącznika do niej są przestrzegane.

Powyższe kontrole, które mogą być przeprowadzane przy okazji kontroli dokonywanych dla innych celów, corocznie obejmują statystycznie reprezentatywną próbkę różnych systemów hodowli wykorzystywanych w każdym Państwie Członkowskim.

2. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10, przygotowuje kodeks zasad stosowanych przy przeprowadzaniu kontroli, o których mowa w ust. 1.

3. Co dwa lata, do ostatniego dnia roboczego miesiąca kwietnia oraz po raz pierwszy do dnia 30 kwietnia 1996 r., Państwa Członkowskie będą informować Komisję o wynikach kontroli przeprowadzanych w czasie poprzednich dwóch lat zgodnie z niniejszym artykułem, w tym o liczbie kontroli przeprowadzonych w odniesieniu do szeregu gospodarstw na ich terytorium.

Artykuł 8

Zwierzęta wywożone z kraju niebędącego Państwem Członkowskim mogą zostać wwieszone do Wspólnoty, jeśli towarzyszy im zaświadczenie wydane przez właściwy organ w danym kraju, stwierdzające, że były one traktowane co najmniej w taki sposób, jak zwierzęta o pochodzeniu wspólnotowym, zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Eksperci weterynaryjni Komisji mogą, tam gdzie to konieczne dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, przeprowadzać kontrole na miejscu, w porozumieniu z właściwymi organami. Osoby prowadzące powyższe kontrole stosują szczególne środki higieny osobistej niezbędne dla wyeliminowania jakiegokolwiek ryzyka przeniesienia choroby.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udzieli wszelkiej niezbędnej pomocy ekspertom w wykonywaniu przez nich swoich obowiązków. Komisja poinformuje właściwy organ zainteresowanego Państwa Członkowskiego o wynikach kontroli.

Właściwy organ zainteresowanego Państwa Członkowskiego podejmie wszelkie środki, jakie mogą okazać się konieczne dla uwzględnienia wyników kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, str. 37).

W relacjach z krajami niebędącymi Państwami Członkowskimi stosuje się przepisy rozdziału III dyrektywy 91/496/EWG ⁽¹⁾.

Ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10.

Artykuł 10

1. W przypadku stosowania procedury określonej w niniejszym artykule przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, przekazuje niezwłocznie sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego utworzonego na mocy dyrektywy 68/361/EWG ⁽²⁾, zwanego dalej „Komitetem”.

2. Przedstawiciel Komisji przekazuje Komitetowi projekt proponowanych środków. Komitet przekazuje swoją opinię na temat projektu w terminie określonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma podejmować na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub takiej opinii nie wydano, Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie wniosek dotyczący proponowanych środków. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Jeśli w ciągu trzech miesięcy od dnia przekazania wniosku Radzie Rada nie podejmie decyzji, proponowane środki są przyjmowane przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, w tym wszelkie sankcje niezbędne dla wykonania niniejszej dyrektywy, nie później niż do dnia 1 stycznia 1994 r., i niezwłocznie powiadomią o nich Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże od dnia określonego w ust. 1 Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z ogólnymi zasadami Traktatu, utrzymać lub stosować w ramach ich terytoriów bardziej restrykcyjne przepisy dotyczące ochrony cieląt niż te określone w niniejszej dyrektywie. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o wszelkich takich środkach.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 listopada 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

1. Materiały wykorzystywane do budowy pomieszczeń dla cieląt, w szczególności boksów, i sprzęt, z którym cielęta mogą mieć kontakt, nie powinny być dla nich szkodliwe oraz powinny umożliwiać ich dokładne oczyszczenie i zdezynfekowanie.
2. Do czasu ustanowienia norm wspólnotowych w tej sprawie przewody i sprzęt elektryczny powinny być zainstalowane zgodnie z obowiązującymi normami krajowymi, w celu uniknięcia porażenia prądem.
3. Izolacja, ogrzewanie oraz wentylacja budynku powinny zapewniać, aby przepływ powietrza, poziom kurzu, temperatura, stosunkowa wilgotność powietrza oraz skupienie gazu były utrzymywane w ramach limitów, które nie są szkodliwe dla cieląt.
4. Wszelki sprzęt automatyczny lub mechaniczny mający znaczenie dla zdrowia i warunków utrzymania cieląt powinien być sprawdzany co najmniej raz dziennie. W przypadku odkrycia wad powinny być one usuwane natychmiast lub, jeśli jest to niemożliwe, należy podjąć odpowiednie kroki w celu ochrony zdrowia i warunków utrzymania cieląt do czasu usunięcia wad, szczególnie poprzez wykorzystanie alternatywnych metod karmienia i utrzymanie zadowalającego środowiska.

W przypadku używania systemu sztucznej wentylacji powinno się zapewnić odpowiedni system zapasowy w celu zagwarantowania wystarczającej wymiany powietrza dla ochrony zdrowia i stanu cieląt w przypadku awarii systemu, jak również system alarmowy w celu ostrzeżenia właściciela o zaistniałym problemie. System alarmowy powinien być testowany regularnie.

5. Cielęta nie mogą być trzymane ciągle w ciemności. Aby sprostać ich potrzebom behawioralnym i fizjologicznym, należy zapewnić, uwzględniając różne warunki klimatyczne w Państwach Członkowskich, odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie; w przypadku tego ostatniego powinno ono działać przez okres co najmniej równy okresowi naturalnego światła normalnie dostępnego między godziną 9.00 rano a 15.00. Ponadto powinno być dostępne odpowiednie oświetlenie (stałe lub przenośne), wystarczająco mocne dla przeprowadzenia kontroli cieląt w każdym czasie.
6. Wszystkie cielęta hodowane w grupach lub boksach powinny być kontrolowane przez właściciela lub osobę odpowiedzialną za zwierzęta co najmniej raz dziennie. Każde cielę, które wydaje się chorym lub rannym, powinno być niezwłocznie poddane odpowiedniej opiece.

Powinna istnieć możliwość, tam gdzie to konieczne, odizolowania chorych lub rannych cieląt w odpowiednich pomieszczeniach z suchym, wygodnym podłożem.

W przypadku cieląt, którym nie wystarcza opieka właściciela, powinno się niezwłocznie uzyskać poradę weterynaryjną.

7. Pomieszczenia dla cieląt powinny być budowane w taki sposób, aby umożliwić każdemu cielęciu:
 - położenie się, odpoczynek, wstanie oraz oczyszczenie siebie, bez trudności,
 - zobaczenie innych cieląt.
8. Jeżeli używane są pęta, nie mogą one ranić cieląt; należy je regularnie sprawdzać i w razie konieczności poprawiać, tak aby były przez cały czas wygodnie dopasowane. Wszelkie pęta muszą być wystarczającej długości, tak aby ciele mogło się ruszać w sposób określony w ust. 7. Pęta muszą być wykonane w taki sposób, by eliminować ryzyko uduszenia lub zranienia zwierzęcia.
9. Pomieszczenia, kojce, wyposażenie i przybory używane dla cieląt muszą być właściwie czyszczone i zdezynfekowane w celu zapobiegania zakażeniu krzyżowemu oraz rozwojowi organizmów przenoszących choroby. Ekskrementy, uryna i niezjedzone lub wypłute resztki pokarmu należy usuwać tak często, jak to jest konieczne dla zmniejszenia odoru i unikania gromadzenia się much i gryzoni.
10. Podłoże powinno być gładkie, lecz nie śliskie w celu zapobieżenia kontuzjom cieląt oraz być tak zaprojektowane, aby nie powodować poranienia lub cierpienia cieląt stojących lub leżących na nim. Powinny być one odpowiednie do rozmiaru i wagi cieląt oraz stanowić sztywną, równą i stabilną powierzchnię. Powierzchnia do leżenia powinna być wygodna, czysta i odpowiednio osuszana oraz nie powinna negatywnie wpływać na cielęta. W przypadku wszystkich cieląt poniżej dwóch tygodni należy zapewnić odpowiednią podściółkę.
11. Wszystkie cielęta powinny korzystać z odpowiedniej diety dostosowanej do ich wieku, wagi oraz potrzeb behawioralnych i fizjologicznych, w celu promowania dobrego stanu ich zdrowia i warunków utrzymania. W celu zapewnienia dobrego stanu zdrowia, jak również warunków utrzymania, a także zdrowego rozwoju oraz

w celu sprostania ich potrzebom behawioralnym, pasza cieląt powinna obejmować wystarczające ilości żelaza oraz minimalne ilości suchej paszy zawierającej łatwe do przyswojenia włókna (100-200 gramów dziennie, w zależności od wieku zwierzęcia). Jednakże wymóg minimalnej ilości suchej paszy zawierającej łatwe do przyswojenia włókna nie ma zastosowania do produkcji cieląt dla celów białego mięsa. Cielętom nie można zakładać kagańców.

12. Wszystkie cielęta powinny być karmione co najmniej raz dziennie. Jeśli cielęta są trzymane w grupach i nie są karmione *ad libitum* lub przez automatyczny system karmienia, każde cielę powinno mieć dostęp do paszy w tym samym czasie co inne cielęta w danej grupie.
 13. Wszystkie cielęta powyżej dwóch tygodni powinny mieć dostęp do wystarczającej ilości świeżej wody lub mieć możliwość zaspokajania pragnienia poprzez picie innych płynów.
 14. Sprzęt do karmienia i pojenia powinien być zaprojektowany, skonstruowany, umieszczony i konserwowany w sposób minimalizujący możliwość zatrucia paszy i wody dla cieląt.
-